

مجالس اهل بیت (ع) حیات ما را تا قیامت تضمین می کند

آیت الله قرهی در گزیده سخنانش در شب ولادت امام رضا (ع) گفت: یکی از خصوصیات مجالس اهل بیت (ع) مانند امشب که شب میلاد حضرت ثامن الحجج (ع) است، این است که حیات ما را تا قیامت تضمین می کند.

آیت الله قرهی در گزیده سخنانش در شب ولادت امام رضا (ع) گفت: یکی از خصوصیات مجالس اهل بیت (ع) مانند امشب که شب میلاد حضرت ثامن الحجج (ع) است، این است که حیات ما را تا قیامت تضمین می کند. به گزارش خبرگزاری مهر، به مناسبت میلاد باسعادت امام رضا (ع) گزیده سخنرانی حضرت آیت الله قرهی در شب ولادت حضرت ثامن الحجج (ع) در پی می آید.

نشستن در مجالس احیای امر حضرات معصومین و حیات جاودانه قلب!

قال مولانا علي بن موسي الرضا (ع): «مَنْ جَلَسَ مَجْلِسًا يُحْيَا فِيهِ أَمْرُنَا لَمْ يَمُتْ قَلْبُهُ يَوْمَ تَمُوتُ الْقُلُوبُ» [1]، چقدر عالی، زیبا و بشارت دهنده! احیای کلام و امر آن حضرات، خصوصیت بسیار عالی مراسمی است که برای حضرات معصومین برگزار می شود. احیای امر آنها هم احیای قلب انسان است. حیات جسم به تغذیه و نفس کشیدن است، اما حیات قلب و روح، به ذکر پروردگار عالم است، ولی یاد پروردگار عالم میسور نمی شود الا به یاد حضرات معصومین. چون پروردگار عالم، حلقه بین اتصال عبد و خودش را، وجود مقدس حضرات معصومین و بعد هادیان الهی قرار داده است.

لذا حیات قلب، با حیات جسم فرق می کند. جسم از نطفه شکل می گیرد و بعد از خروج از رحم و گذراندن دوران کودکی به نوجوانی و جوانی و بعد هم میانسالی و کهنسالی و کبر سن رسیده و دیگر تمام می شود. یعنی جسم، رشد و سقوطی دارد که هر دو، تدریجی است. اگر کسی در نوجوانی و جوانی نمیرد، بالاخره حیاتش، اندازه ای دارد. بعد هم قاعده کلی این است که این جسم درون قبر از بین می رود (البته اولیاء خدا را کنار می گذاریم).

اما خصوصیت قلب و روح، برعکس است. در مورد قلب، هر چه می گذرد، حیاتش بیشتر می شود و مطالبش، صعودی است. لذا حیات و شادابی روح، روز به روز بیشتر می شود و نه تنها برای آن مرگی نیست و بعد از این صعود، افولی نیست؛ بلکه این صعود تا قرب الی الله هست. اما به شرط این که حیاتش از طریق عصمت باشد.

لذا یکی از خصوصیات این مجالس اهل بیت، مانند امشب که شب میلاد حضرت ثامن الحجج (ع) است، این است که حیات ما را تا قیامت تضمین می کند. لذا خود حضرت می فرمایند: «مَنْ جَلَسَ مَجْلِسًا يُحْيَا فِيهِ أَمْرُنَا» هر کسی در مجلسی بنشیند که در آنجا، امر ما را زنده می کنند، «لَمْ يَمُتْ قَلْبُهُ يَوْمَ تَمُوتُ الْقُلُوبُ».

قلب، مرکز تفکر و حرم الهی است که اگر بمیرد، جسم یک مرده متحرک است. اما اگر زنده شود، هم دنیا را درک می کند و هم آخرت را. یعنی هم دنیای او دنیای نیک است و هم آخرتش، «رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً».

اولیاء خدا خلاف آنچه به ظاهر تبیین می شود، لذتی را از دنیا می برند که هیچ احدی نمی برد. چون آن ها می دانند دنیا، مزرعه آخرت است. لذا وقتی با مشکلات روبه رو می شوند، آرامش دارند و با قلب آرام و مطمئن برخورد می کنند، «الا بذكر الله تطمئن القلوب».

لذا اگر در مجلس اهل بیت بنشینیم، قلبمان تا روز قیامت نمی میرد. کسی که در دنیا در مجلسی نشسته باشد که امر حضرات احیا می شود، در روز قیامتی که روز حسرت و اضطراب است، قلبش زنده است. یعنی حیات قلبش از این دنیا آغاز می شود و تا عالم برزخ و بعد هم تا قیامت ادامه خواهد داشت. حیات این دنیا، حیات جاودانه خواهد بود. مثل شهید که در موردش آمده: «لا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله امواتاً بل احياء عند ربهم يرزقون».

علت زنده ماندن جسم خاکی اولیاء خدا درون قبر هم همین حیات قلبشان است. یعنی چون قلبشان حیات پیدا کرده، جسمشان هم حیات دارد. اثر وضعی حیات قلب، حیات جسم است. وقتی به صورت ظاهر می میرد، «إِنَّكَ مَيِّتٌ وَ إِنَّكَ مَيِّتُونَ»، به خاطر حیات قلب، فقط فراق بین روح و جسم اتفاق می افتد و مرگ نیست. لذا جسم همان گونه می ماند.

بهترین عمل بعد از انجام واجبات و ترک محرمات

حالا این احیاء چیست؟

حضرت ثامن الحجج (ع) در روایت دیگری می فرمایند: «لا تدعوا العمل الصالح و الاجتهاد في العيادة اِكْثَالاً عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ (ص) وَ لا تدعوا حُبَّ آلِ مُحَمَّدٍ (ص) لامرهم اِكْثَالاً عَلَى الْعِيَادَةِ فَإِنَّهُ لَا يَقْبَلُ أَحَدُهُمَا دُونَ الْآخَرِ» مبادا اعمال نیک را فقط و فقط به اتکای به این که حب محمد و آل محمد (ص) را دارید، رها کنید و یا نکند به خاطر عبادت، حب محمد و آل محمد (ص) را ترک کنید که هیچیک بدون دیگری پذیرفته نیست.

کسی فکر نکند که چون خودش اهل عمل صالح است، دیگر نیازی به حب ندارد. حتی اگر آن عمل، مشکل گشایی از مردم باشد که بسیار به آن سفارش شده است و روایتی هم از حضرت ثامن الحجج داریم که می فرمایند: «مَنْ فَرَّجَ عَنْ مُؤْمِنٍ فَرَجَ اللَّهُ عَنْ قَلْبِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»

اولیاء خدا از جمله آیت الله بهجت و آیت الله بهاء الدینی تأکید بسیاری داشتند که بعد از انجام واجبات و ترک محرمات، هیچ

عملی بهتر از رسیدن به خلق خدا نیست. لذا حضرت می‌فرمایند: هر کس از مؤمنی مشکل گشایی کند، پروردگار عالم آن گرهی را که در قلبش هست، در روز قیامت می‌گشاید.

مرحوم رجبعلی خیاط از گناه دوری کرد و عنایت اوّلیه که همیشه بابت دوری از گناه است به ایشان مرحمت شد. اما بعد از آن، دیگر به جایی رسید که خودش هم فهمید که اگر از این‌جا به بعد هم دارد به او عنایت می‌شود، به خاطر دوری از گناه نیست، بلکه بخاطر مشکل گشایی از مردم است. لذا ایشان نه تنها مانند بعضی که در مغازه خود می‌نویسند: نسبیّه ممنوع، عمل نکرد، بلکه نوشت: «قرض هم داده می‌شود»! یکی از اولیاء خدا هم فرمودند: فلانی، عمده رشدش برای این بود که دست خلق را می‌گرفت.

گروه خوردن حبّ و عمل صالح!

لذا عمل صالح و حبّ محمد و آلش به هم گره خورده‌اند و حبّ بدون عمل و عمل بدون حبّ به درد نمی‌خورد. اینها لازم و ملزوم یکدیگرند. این طور است که قلب احیا می‌شود.

علّت مجلس گرفتن برای اهل بیت هم همین احیای امر حضرات است. احیای امری که قلب را احیا می‌کند و اگر قلب احیا شد، جسم بعد از آن افتراقی که با روح پیدا می‌کند، باز هم به حیاتش ادامه خواهد داد و نمی‌پوسد!

لذا دقت کنید که بحث وعظ و احیای امر حضرات خیلی مهم است. مبدا طوری شود که حتی در مراسم ختم هم - که یک عده در آن شرکت می‌کنند که شاید در حالت عادی اصلاً به مسجد نیایند وعظ تعطیل شود و فقط مداحی مختصری انجام شود. اگر کسی شعور پیدا کند، به خودی خود شور هم پیدا می‌کند. بعضی از اولیاء خدا از بس قلبشان با معرفت است، تا سلامی به حضرات می‌دهند، شروع به گریه می‌کنند.

پس عزیزان! با نشستن در این مجالس آنقدر ثواب برایمان نوشته می‌شود که عجیب است. حالا نمی‌فهمیم. وقتی رفتیم، می‌فهمیم که چه مفت از دست دادیم. الآن مثلثان مانند ماهی در آب است که قدر آب را نمی‌داند.

خدایا! قلوب ما را به امر حضرات معصومین احیا بگردان.